

JULMA JAHTIMIES
ja PAIMENPOIKA

Omistuskirjoitus

Julma Jahtimies ja Paimenpoika

Alanimike

RISTIRIITA

Julkaisutiedot

Julkaisuvuosi 2021

Julkaisija Ossi Merikko

Kustantaja Ossi Merikko

ISBN 978-952-69771-0-2

Valmistaja: Bod-Books on Demand, Norderstedt.
Saksa.

Johdanto

Koska aivan kaikkia roskia en vielä saanut sisällytettyä KAATOPAIKKA kirjaani, kerään tähän kirjoitelmaan joitakin ajatuksissani pyöriviä muistoja ja tositapahtumia jatkoksi.

KAATOPAIKKA II

Ihmislajille on annettu ajattelemisen lahja. Voin jonkun lukijan mielestä ajatella oikein ja toisen mielestä väärin. Tämä jännite tekee ajattelemisen tekemisen arvoiseksi. Ajatteleminen ei ole sama kuin Mielipide!

Ajatusteni keskipiste sijoittuu Halikkoon Varsinaissuomessa ja hiukan Naantaliin ja Turkuun. Ensimmäiset ajatukseni pulpahtivat päähäni Halikon Märynymmellä Häävälän maatilalla 1940-luvun alussa toisen maailmansodan aikoina, kun olimme perheemme kanssa sotaa paossa. Tätä sepustusta kootessani Suomessa on myös vaaralliset ajat! Maailmanlaajuinen Covid Coronapandemia. Olen umpiossani Taariston rappiotilan torpassa Halikon Naapalassa. Aikajanalla väliin mahtuu lähes 80 vuotta. Olen syntynyt vuonna 1938.

Jo muinaiset roomalaiset ja myöhemmin Darwin tutkivat ihmislajin ilmestymistä, tahi sitten luomista ja sen kehitystä aina vaan viisaammaksi ja viisaammaksi, kunnes nyt olemme jo viisain nisäkäs maapallolla. Nykyiset kasvutieteen harjoittajat sanovat meidän olevan samanlaisia kaikki. En millään usko, että minä olen samanlainen kuin naapurin isäntä! En ainakaan mitoiltani, enkä vissiin myöskään pääkallon sisällön suhteen. Erilainen minä olen.

Pienenä poikana minä halusin olla samanlainen! Varsinkin silloin, kun ilmakiväärillä yritimme varpusia sireenipuskan oksilta ampua alas. Muuten olinkin, mutta minulla ei ollut ilmakivääriä. Tilhiä ja punatulkkuja ja tikliä ja muita kauniita värikkäitä lintuja ei me ammuttu ollenkaan. Puluja oli niin paljon joka räystäällä, että niitä yritimme vähentää. Kyllä sodan jälkeen taas oli puluja, vaikka pahasuiset väittivät niiden tulleen syödyksi paremman evään puutteessa. Joku emäntä oli jopa ikkunanlaudalta pyydystänyt paistin!

Minulla oli vain ritsat. Sellainen pienen pajun rungon haarakohdasta katkaistu y-muotoinen pätkä ja polkupyörän sisäkumista leikattu suikale kumpaankin ylähaaraan päistään solmittuna. Ohuesta päällystetystä sähkölangasta teimme hyviä ukuteja, siis ammuksia. Lyijystä sai parhaat, kun se on niin raskasta metallia. Siitähän haulikon patruunatkin tehdään.

On tämä ihmisen elämä tämän Telluksen pinnalla vaan kummallinen asia. Kasvutieteilijät väittävät, että he tietävät ihmisen tulleen jostakin basilista, tai alkusolusta ja joka sitten on merenrannalta noussut kuivalle maalle. Ei se silloin vielä kävellä osannut, vaan ryömi tai mateli.

Avaruustieteilijät taas väittävät tietävänsä, että Maa on ilmestynyt tyhjästä kauan sitten alkuräjähdyksessä ja että se laajenee enemmän kuin valon nopeudella meistä pois päin joka suuntaan koko ajan. Väitän kyllä etteivät tiedä minne se avaruus menee? Veikkaan että loppuräjähdykseen!

Ovat nuo kasvutieteilijät ja avaruustieteilijät viisaita. En sano vastaan, mutta hiukan epäilen näitä totuuksia. Jotakin jää ihmislajilta ainaiseksi puuttumaan!
Singulariteetti ja Grande Finaale!

Luomistieteily ei taida kuulua oikeisiin tieteisiin? Luomisen ja uskon välillä on varmaankin joku yhteys? Sitä yhteyttä olen minä ajatellut, mutta pieneksi olen itseni tuntenut. Olenkin tullut sellaiseen tulokseen, että kun oikeat tieteilijät kukaan, siis ei kukaan, tule pääsemään perille ihmislajin ja avaruuden synnystä ja olemuksesta, on viisaampaa tunnustaa puutteensa ja antaa sille asiain tilalle joku nimitys. Ihmisen heikkouden tunnustaminen.

Ihmisiä, erilaisia ihmisiä, on asunut tuhansia vuosia maapallon pinnalla ja kaikkialla he ovat joutuneet tunnustamaan pienuutensa! Niin paljon on ihmisen elämä riippuvainen muusta kuin hänen omasta ymmärryksestään, että kaikkialla maapallolla ovat sen tunnustaneet ja nimittäneet sellaista tilannetta uskomiseksi.

Ihmisen pienuudelle mahdottoman edessä antaisin nimeksi Jumala!? En tarkoita evankelislutherilaista jumalaa, ei. Olen maapalloa kierrellessäni todennut ihmisten heikkouden tilan ja miten kaikilla on sen tunnustamiseen oma tai omat jumalat.

Ei siis mitään valtaistuimella koreilevaa ja kaikkítietävää miestä, vaan avuttomuuden tilan paikkaajaa arkipäivän elämässä. Maailmassamme on jumalten armeija! Ihminen pyytää ja anoo apua. Tästä ei ole pitkä matka luomistieteeseen. Yhtäkään uskoa en kyseenalaista.

Miten meistä pikkupojista kasvaa kylmäverisiä ja verenhimoisia ja raakoja metsästäjiä? Olemmeko unohtaneet jonkun jumalan, tai totuuden, vai peräti inhimillisen moraalin! Pahoja isoja miehiä.

Oli ihmislajilla varmaan vaikeuksia silloin kun vielä joutui melkein neljällä jalalla liikkumaan ruokansa perässä. No ainakin kävelemään eturaajojen kynnet maata riipien. Keräilemään kasveja, juuria, matoja, toukkia ja konstit opittuaan myös nisäkkäitä. Sanovat että liha ja rasva ovat auttaneet ihmislajin aivojen kasvuun, tiedä häntä? Suolan varmaan pian löysivät, eihän liha ilman suolaa maistu miltään. On se Luonto tikanpojan puuhun ajanut.

Kalastus ei tietenkään ole metsästystä, mutta hyvää harjoittelua se on tulevaa sotaa varten niinkuin sanotaan. Yhtäläistä kalastuksessa on metsästyksen kanssa se, että siinä elävä eläin joudutaan tappamaan, jos syödä aiotaan. Pikkupoikina ennen vanhaan kalastivat melkein kaikki, kuka joessa, kuka järvellä, tai sitten oikein merellä. Eteläisen Suomen joet eivät veden suhteen ole kaikkein parhaita harjoituspaikkoja. Toisen maailmansodan jälkeen kun minä opettelin onkimaan Halisten koskessa oli vesi vielä vähän puhtaampaa kuin nykyään. Padon yli virratessaan oli vesi meidän mielestämme aivan puhdasta ja juotavaa.

Onki ja haavi olivat ainoat kalastusvälineet silloin. Rannikolla asuvat eivät paljoakaan harrasta järvikalastusta. Uskoisin että vain sisämaan järvien mökkiläiset kaupungeista sitä harrastavat. Eteläsuomen järvilahnat maistuvat mudalta! Torillakin vanhemmat ihmiset aina kysyivät torimyyjiltä että, mistä tuo kala on peräisin. Jos oli järvestä, kala jäi ostamatta. Uunilahnassa makueron huomaa parhaiten.

Meressä kalastaminen on melkein yhtä kivaa kuin metsästys! Mato-ongellakin voi saada suuria ahvenia ja lahnoja ja joskus vahingossa hauenkin. Jos hauki sattuu olemaan näköetäisyydellä kun pikkukala syö, voi se hyökätä ja nielaista koko sintin ja koukun ja tulee sitten vedetyksi veneeseen, jos siima sattuu kestävänsä. Kerran isäni sai melkein kaksikiloisen kuhan.

Kuha on merikaloista yksi parhaita, puhtaan valkoinen liha ja lähes piikitön. Perkaaminen on tarkkaa.

Pitää varoa teräviä eväitä varsinkin selässä. Kuhakeitto ja naturelli voissa valurautapaistinpannussa paistettu kylkifile` koukuttaa! Nykyajan teflon- ja keramiikka ja tiesmikä- pannu ei kelpaa kalan

paistamiseen. Ei senpuoleen, lihaakaan en suostu paistamaan muussa kuin valurautaisessa!

Pitkäsiima on hyvä kuhankalastuksessa. Tarvitaan tietysti myös tiurahaavi ja runsaasti aikaa ja viitseliäisyyttä. Satakoukkuisella pitkäsiimalla saimme isäni kanssa kerran Satavassa kolmekymmentäkuusi kuhaa yhdellä kerralla. Verkolla, pilkillä ja nykyaikaisella jigillä kuhaa myös voi kalastaa.

Hauki se on pääalaji rannikkovesien heittokalastuksessa. Minun aikoinani uistimet olivat kiiltäviä, tai värillisiä lusikkauistimia.

Hauki on hyvä syötävä kala, mutta se on osattava valmistaa. Kekkonen ei varmaankaan osannut, koskapa hylkäsi kaikki saamansa hauet, jänkäkoirat, Lapin jokien rantapuiden oksille riippumaan. Olisi luultavasti sentään Kekkonen Kultarannan kesämökissä sellainen kokki ollut, että olisi osannut!

Meinasin unohtaa yhden tärkeän ja erittäin herkullisen kalalajin, mateen! Avannosta iskukoukuilla ja ”ryöstöpilkillä” kalan kutuajan kutukuopista meren pohjasta juuri oikeaan aikaan kun ne kokoontuvat sukua jatkamaan. Laiton menetelmä kaiketi nykyään. Nuorena metsästys ja kalastus olivat molemmat minun harrastuslistallani. Kalastus on loppunut jo kauan sitten, kun mahdollisuudet ovat olleet vähäiset, mutta metsästys on vielä mukana vaikka tuo yleinen tauti ”vanhuudenheikkous” jo pahasti haittaakin. Ei kuitenkaan silmää, korvaa ja kättä, mutta liikkumista luonnossa.

Luonnonmaa Naantalissa on luonnoltaan lähes yhtä rikas kuin Ruissalo Turussa! Vielä 1960-luvulla ei kaavoitus ollut edennyt

Kansikuvassa Julman Jahtimiehen Suomenajokoira Annu.

Katselee hiukan surumielisen näköisenä Paimenpojan perään.
Asovathan nuo miehet samassa osoitteessa.

Molemmat ovat sille samanarvoiset ystävät!

9 789526 977102

ISBN 978-952-69771-0-2